

L'olor de cafè

Gairebé com una connexió de causa i conseqüència, el semàfor es va posar verd, els vianants es van aturar, i en Marc i la Beatriu es van conèixer. Potser, si el semàfor s'hagués mantingut vermell tan sols un minut més, tot plegat hauria anat d'una altra manera. Però no va ser així. De fet, l'estranya força de les casualitats inexplicables i els jocs misteriosos del destí ja havien començat a fer-ne de les seves una estona abans, just a dos quarts de cinc de la tarda d'aquell dissabte del mes de febrer, quan en Marc, cansat d'un llarg viatge en tren, primer va decidir sortir de l'estació pel carrer de Nàpols, després va voler fer drecera pel carrer dels Almogàvers, i posteriorment travessar pel carrer Bonaventura Muñoz per anar a parar, finalment, a tres quarts menys cinc de cinc en punt, a la mateixa hora que la Beatriu, que en canvi havia preferit baixar pel passeig Lluís Companys, amb el Parc de la Ciutadella sempre a la seva esquerra però separat d'ella per la carretera, per anar a parar, deia, al semàfor acabat de posar verd del passeig Pujades.

L'espera era pesada per tots dos, encara que no anaven pas a cap lloc on no poguessin fer tard. La Beatriu tenia pensat fer una visita a la seva mare, que vivia sola en un cinquè pis del carrer Ramon Trias Fargas, i en Marc anava a llegir una estona a la biblioteca de la universitat. Feia força fred, i no hi havia manera que el color del semàfor canviés. Els cabells llargs i tenyits de vermell de la Beatriu voleiaven amunt i avall, descontrolats per la força del vent, mentre en Marc, una mica més enrere de la noia, s'anava cargolant la bufanda negra de llana que li abrigava un coll esprimatxat. Al costat de tots dos, hi havia un xurrer avorrit per falta de clients, que anava cridant en castellà si els venien de

gust uns xurros. De totes les persones aturades al pas de zebra, només en Marc i la Beatriu es van girar cap al xurrer i es van apropar a l'olor d'oli bullent de la xurreria. Els dos encara desconeguts van començar a parlar alhora amb el venedor de xurros, però de seguida en Marc, molt educadament, es va disculpar i va suplicar a la Beatriu que demanés ella primer. Aleshores, la Beatriu va voler comprar un paquet gros de xurros de xocolata, però en el moment de pagar va dir, alterada, que no portava el moneder.

En Marc va treure's, amb pressa, un bitllet de vint euros de la butxaca de l'abric i li va pagar els xurros. Després la Beatriu, que anava vestida amb una faldilla groga de vellut, un jersei taronja i un anorac multicolor, li va regalar un somriure femení molt atractiu, tot mossegant ja un xurro de xocolata que li va embrutar una mica els llavis, i en Marc immediatament la va trobar tan sensual que va sentir per primera vegada un terrible pessigolleig a la panxa, encarregat de donar, just a les cinc menys deu de la tarda d'aquell dissabte fred del mes de febrer, el tret de sortida a la fase 1 de tota relació amorosa: la ceguera temporal, que té una duració, més o menys, i us ho dic sense recórrer a cap dada científica, per pur empirisme, d'entre quinze dies a quinze mesos. Com més temps dura, evidentment, més sorollós és també el posterior terrabastall que cau dels núvols. Aleshores, i tornant a la història, es va fer un breu silenci, que a tots dos els va semblar etern, i en Marc va descobrir, veient passar un àngel amb un arc i una fletxa per sobre del seu cap, que segurament havia trobat, després d'un temps de buscar-la, la dona de la seva vida, que no és poc, i ja només era capaç d'imaginar-se-la despullada, fent l'amor amb ell. Així, mentre el recent enamorat va fer-se a la idea que la seva màxima aspiració s'havia convertit de cop i volta en menjar-se els llavis plens de xocolata de la

Beatriu, la noia el va agafar pel braç, fent-lo tocar per uns moments de peus a terra, i li va dir amb un to burleta:

–Què et sembla si passem dels xurros i anem a fer un cafè? Però hauràs de convidar-me, ja saps... No porto diners, però m'agrada tant, l'olor de cafè...

“Li agrada l'olor de cafè...”, va pensar en Marc. “És tant... M'encanta aquesta noia.”

–Ets bastant tímid, oi? No parles gaire –va continuar la Beatriu, molt riallera, un cop ja estaven asseguts a una taula d'un bar proper al pas de zebra, amb dos capuccinos a la taula–. A veure si t'ho hauré de demanar de genolls, que em facis un petó. O potser te l'hauré de fer jo... Bé, ja te'l faré, eh, no et preocupis, que els petons es poden fer, sense portar diners a sobre. En què penses? Et trobo molt guapo, saps? Tens un bon culet, i t'afavoreix molt aquesta clenxa del serrell. Et pentines tu sol? Tanta laca requereix un esforç extra, no? És broma, no t'enfadis. M'ha agradat conèixer-te... Hòstia noi, que estàs com un tren, coi! Tinc unes ganes de treure't la camisa... Per cert, com et dius? Jo em dic Beatriu.

–Marc. A mi també m'agrada tant... L'olor de cafè...

–T'has penjat de mi, és clar. Si no, no em miraries amb aquesta cara d'encantat, i no diries tonteries. Que t'has tornat boig? Si encara no saps qui sóc! Potser deus voler que t'ho expliqui... Si vols ho faig, eh.

Les rimes de Bécquer van començar a desfilat, una per una i seguint l'ordre numèric del llibre, pel cap d'un Marc gairebé trastocat. Qui li recitava els versos, és clar, era la veu dolça i aguda de la Beatriu. “És una deessa, no havia conegut mai ningú així. Les seves mans en contacte amb la cullereta del cafè són la màxima expressió de la bellesa...”

–Explica'm el que vulguis –va continuar en Marc–. Però abans m'has de prometre que tindrem fills, tu i jo, i que seran com tu.

–Sóc advocada en un bufet del centre de Barcelona. Tinc més diners que problemes, i tothom em respecta.

–Ets meravellosa...

–Burro, que és tot mentida. En realitat estic a l'atur. No tinc estudis, ni diners, per això no porto mai el moneder, per si algun ingenu com tu em convida. El que més em fascina del món és gastar. El consum m'excita fins i tot més que tu. Quan entro a una botiga, no em puc estar d'endur-m'ho tot, i si cal ho robo. De fet, tot el que porto avui posat és robat. Les calces també, eh. Vols que te les ensenyi? Te'n mors de ganes... Pervertit, que ets un pervertit! I m'encantes! Durant un temps vaig treballar de prostituta, però me'n vaig cansar perquè a les nits prefereixo sortir de festa i emborratxar-me fins que em rebenti el fetge. He de confessar que en un primer moment havia pensat robar-te la cartera per poder anar al supermercat a comprar whisky, però després he canviat d'opinió, simplement perquè estàs boníssim. Hum, quina aroma que se sent, m'agrada tant, l'olor de cafè...

Les rimes de Bécquer continuaven desfilant pel cap d'en Marc, que només sentia sons vagues del món real, i no havia aconseguit entendre les paraules de la Beatriu. La fase 1 de l'enamorament del noi va durar fins dotze mesos més tard, i ja vivien junts. La fase 2 va arribar just a dos quarts de cinc de la tarda d'un altre dissabte d'un altre febrer d'un altre any, quan en Marc va veure per primer cop, sentint caure un fort terrabastall dels núvols, que la Beatriu, després de prendre un cafè a la cuina, la va ruixar amb un ambientador.